

Yağmurluk Kargası

Yavuz DEMİRKIRAN

Yağmurluk Kargası

Yavuz DEMİRKİRAN

Karga Clara, sonbahar ormanının kenarındaki yüksek bir meşe ağacında yaşıyordu. Hafif mavi-mor bir parıltısı olan parlak siyah tüyleri ve hiçbir şeyi kaçırmayan parlak kehribar rengi gözleri vardı. Her sonbahar, fırtınalar geldiğinde Clara sırılsıklam olurdu. Sirtından aşağı süzülen soğuk yağmur damlalarından nefret ederdi. 'Kuru kalmanın bir yolu olmalı,' diye mırıldandı, kabarmış kanat tüyünü silkeleyerek.

Rüzgârlı bir sabah Clara, yaprakların ağaçlardan savrularak düşüşünü izledi. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve o, bir dalın altına büzülmüş, titriyordu. 'Islanmak dünyanın en kötü şeyi!' diye bağırdı. Büyükannesi Gran, örgü ot şalıyla yakında oturuyordu, sabırlı ve sakin. 'Bir şeyden hoşlanmıyorsan,' dedi Gran, 'her zaman daha iyi bir yol icat edebilirsin.' Clara'nın kehribar gözleri parladı.

Clara denemeler yapmaya başladı. Pürüzsüz ve kaygan hissettiren mumlu yapraklar topladı ve uzun ot sapları bir araya getirdi. Gran ona otları güçlü küçük iplere nasıl öreceğini öğretti. Clara yaprakları otlarla dikerek kapüşonlu minik bir ceket yaptı. Küçük, kahverengiydi ve sonbahar kokuyordu. Giydiğinde yağmur hemen kayıp gitti.

Clara yağmurluğunu her yere giydi. Diğer kargalar güldüler ve ona 'yağmurluk kargası' dediler, ama o aldırmadı. Onlar titrerken o sıcak ve kuru kaldı. Daha çok ceket yaptı, her biri biraz farklıydı—bazıları soluk sarı yapraklı, bazıları yeşil. Onları bir dalın üzerine küçük yaprak askerler gibi dizdi. 'Birinin ne zaman bir taneye ihtiyaç duyacağını asla bilemezsin,' dedi.

Sonra kuş göçü başladı. Ötücü kuş sürüleri kış için güneye uçuyordu ve tam Clara'nın ormanından geçiyorlardı. Gökyüzü kanatlarla, cıvıltılarla ve şakımlarla doldu. Clara meşe ağacından izledi, rüzgârın yön değiştirdiğini hissetti. Ufukta kara bulutlar birikti ve hava soğuyup ağırlaştı. Büyük bir fırtına geliyordu ve yolcular hâlâ yoldaydı.

Fırtına şiddetli vurdu. Yağmur yaprakları dövdü ve rüzgâr dallar arasında uludu. Clara yağmurluğuna büzüldü, kuru ve güvende. Sonra minik, korkmuş bir cıvıltı duydu. Pip adında küçük bir serçe yavrusu, aşağıdaki bir dala tutunmuş, sırlıklam ve titriyordu. Pip'in yumuşak kahverengi ve krem tüyleri sırlıklamdı ve kocaman kara gözleri korkmuş görünüyordu.

'Bu havada uçamayacak kadar küçüğüm,' diye cıvıladı Pip. 'Sürümden ayrı düştüm.' Clara'nın içi ona acıdı. Aşağı uçtu ve en küçük yağmurluğunu nazikçe onun minik bedenine örttü. Soluk sarıydı, yeşil ot ipiyle bağlanmıştı ve tam üstüne oturdu. 'İşte,' dedi Clara. 'Artık kuru kalacaksın.' Pip ona minnetle ve şaşkınlıkla baktı.

Pip titremeyi bıraktı. 'Bu harika!' diye cıvıladı. 'Kendimi sıcak ve kuru hissediyorum!' Clara gülümsedi. Tam o sırada başka bir genç kuş aşağı süzüldü—benekli krem göğüslü ve iri, parlak gözlü Tilly adında bir ardıç kuşu. Tüyleri nemli ve dağınıktı. 'Bana da bir yağmurluğun var mı?' diye sordu Tilly, konuşkan ve umutlu bir sesle. Clara başını salladı ve yaprak kapüşonlu, çimen yeşili bir tane buldu.

Haber genç yolcular arasında hızla yayıldı. Daha çok kuş fırtınadan sığınmak için Clara'nın meşe ağacına geldi. Clara yaptığı bütün yağmurlukları dağıttı. Bazıları büyük, bazıları küçüktü ama her biri bir küçük kuşu kuru tuttu. 'Teşekkürler, Clara!' diye cıvıladılar. 'Sen bir cankurtaransın!' Clara'nın kehribar gözleri mutlulukla parladı. Kendini hiç bu kadar işe yarar hissetmemişti.

Fırtına bütün gece sürdü ama Clara'nın ağacı sıcak ve kuru kuşlarla doluydu. Pip ve Tilly birbirine sokulmuştu, yağmurlukları hafifçe hışırdıyordu. 'Clara bir dâhi,' diye fısıldadı Tilly. 'Bunları tek başına icat etti.' Clara duydu ve içi sıcacık oldu. Islanmaktan nefret ederdi ve şimdi icadı başkalarına yardım ediyordu. Dünyanın en güzel duygusuydu bu.

Sabaha karşı fırtına geçmişti. Güneş bulutların arasından göründü ve kuşlar kanatlarını gerdi. Yolculuklarına devam etme zamanıydı. Pip ve Tilly Clara'ya tekrar tekrar teşekkür etti. 'Herkes'e yağmurluk kargasını anlatacağız!' diye seslendi Tilly uçarken. Clara kanadını salladı, onların gidişini izledi. Gururlu ve mutlu hissetti.

Gran, Clara'nın yanına oturmaya geldi. 'Görüyor musun?' dedi, soluk gri gözleri pırıldayarak. 'Küçük bir fikir büyük bir fark yaratabilir.' Clara başını salladı. Küçük yağmurluğuna baktı, kapüşonu ve ot dikişleriyle. İşe yarar bir şey yapmıştı ve onu paylaşmıştı. En güzel kısmı buydu. 'Sanırım daha çok yapacağım,' dedi Clara. 'Gelecek yılın yolcuları için.'

Kuşlar uçup gitti ama Clara'nın ünü ormanın her yerine yayıldı. Başka kuşlar onun dokuma tekniğini öğrenmeye geldi. Clara onlara yaprakları nasıl mumlayacaklarını ve otları nasıl dikeceklerini öğretti. Kısa süre sonra dallardan her renkten yağmurluklar sarkıyordu. Clara artık tek yağmurluk kargası olmak zorunda değildi. Herkes sonbahar fırtınalarında kuru kalabilirdi.

Bir sonraki göç geldiğinde Clara hazırды. Her bedende koca bir yağmurluk koleksiyonu vardı. Genç yolcular meşe ağacında durdu ve o onlara ceketlerini giydirdi. 'Sen en iyisisin, Clara!' diye tezahürat yaptılar. Clara sadece gülümsedi. Islanmaktan ne kadar nefret ettiğini ve küçük bir icadın her şeyi nasıl değiştirdiğini hatırladı.

Pip ertesi yıl döndü, biraz daha büyümüş ama hâlâ neşeliydi. Yağmurluğa ihtiyacı olan bir arkadaşını getirdi. 'Herkes'e senden bahsettim,' dedi Pip. 'Sen ünlüsün!' Clara güldü. Arkadaşına bir yağmurluk verdi ve onların sıcak ve kuru uçuşlarını izledi. Sonbahar fırtınaları hâlâ geliyordu ama artık sadece soğuk yağmur yerine dostlar ve tezahüratlar getiriyorlardı.

Ve böylece karga Clara, yağmurluk kargası, meşe ağacında mutlu mesut yaşadı. Bir daha yağmurdan hiç rahatsız olmadı. Biraz akıllılık ve bolca iyilikle en küçük kuşun bile büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu. Orman kuru ve mutlu kuşlarla doluydu ve Clara'nın yağmurlukları her fırtınada herkesi sıcak tutuyordu.